

zag ze den witten brief van haar vader, ongeopend, 't Was of de woorden, die ze niet kende, in haar brandden, pijndoend. Waarom was het ook... waarom? dat ze niet terug ging? Nu keek ze strak naar witte letters op een ruit geschilderd: On parle français. Dit riep een gedachte bij haar op, die meteen weer vervluchtigde. Ze ging voort, maar na enkele huizen keerde ze terug. Daar was het: Philippe Marain, robes, gants, lingeries. Zou ze dat durven? Fransch praten, zeggen dat ze uit Parijs kwam? zou Frans haar dan nòg bespotten, als hij dat hoorde? Ze balde haar vuisten. Ik wil a l l e s doen om te worden aangenomen, zei ze half luid. Misschien moest ze zich poeieren, ja, natuurlijk, en een heel mooie japon dragen, iets.... iets opvallends, Ja, zeker, ze zou stof koopen en gaan naaien.

Nu werd haar stap veerkrachtiger; ze betastte haar beurs, eenig geld had ze nog. En plotseling, bij een groot magazijn gekomen, waar schreeuwende uithangborden vermeldden: Sale, — ging ze er de zoevende draai-deur door.

Dien avond ging Frans niet uit. Ze boog haar hoofd dieper over haar werk, telkens als hun oogen elkaar toevallig hadden ontmoet. Over haar besluit van dien middag had ze nog niet kunnen praten. Langzaam en duidelijk had Frans den brief van haar vader voorgelezen. Nu stelt hij me op de proef, dacht ze, of ik zal gaan huilen, en zeggen dat ik naar Holland terug wil, maar ik doe het niet. Ze luisterde zwijgend. — We vonden het prettig, dat je ons geschreven hebt, maar weet je dan niets van Ina? Weet je niet, dat ze weg is? Ze is denzelfden dag gegaan als jij, en we kregen een telegram uit Folkestone. Sindsdien hebben we niets gehoord; we zijn heel ongerust, ze heeft weinig geld bij zich, maar vooral heeft ze weinig ervaring, en bijna geen kennis van de wereld. Mocht je haar ontmoeten, zeg haar dan vooral dat ze ons schrijft. — Het was Ina of ze haar vaders rustige, doffe stem hoorde. Ze had wild willen snikken, maar haar lippen bleven stil, en droog.

Op 't laatst zei ze: Ik zal schrijven, ik weet niet waarom ik er zoo lang mee heb gewacht.

— Ja, antwoordde hij, omdat je nog geen betrekking hebt, natuurlijk.

Die woorden staken haar, maar ze zei niets terug. Met jagenden ijver werkte ze voort. Als ze deze japon droeg, dacht ze, zou ze worden aangenomen, waar ze maar solliciteerde. Dan zou ze ook haar hoofd opheffen, en lachen zooals ze het rijke vrouwen zag doen op straat, lachen alsof ze door zichzelf bekoord waren. En dan kon ze een langen brief schrijven naar huis, zeggen dat ze ook eens iets van de wereld wilde zien, en het hier goed had in Londen, o, heel goed.

Nu zat Frans aan zijn bureau, hij had de schuifdeuren open gelaten.